

[Brorsen.]

vilde jeg have talt til det ærede Medlem om Beskatningen. Det ærede Medlem mente, at vi havde været imod enhver Form for Forhøjelse af Indkomstskatten. Jeg kan dog erindre, at vi for ikke saa forfærdelig længe siden fik en betydelig Forhøjelse af netop Indkomstskatten, og i det hele taget har det ærede Medlem og Regeringspartierne jo ikke været bange for at stille Forslag, som i allerhøjeste Grad vilde betyde en Brandskatning, ikke blot af de store Skatteydere, men ogsaa af dem, der skal leve af en meget lille Kapital. Jeg tænker her naturligvis paa den yderligere Tvangs-nedsættelse af Sparekasserenten, som Regeringen havde stillet Forslag om.

Det, hvorom det drejer sig, naar Talen er om den økonomiske Politik, er at faa et virkeligt Systemskifte. Det, vi kan opnaa med den nuværende Regering, bliver ikke store Ting — det er vi klar over —, derfor maa det i Fremtiden ogsaa være vor Opgave at hindre de værste Udskejelser paa de økonomiske Omraader og bortskære de Gevækster, der kommer paa de forskellige Forslag, der fremsættes.

Den højtærede Statsminister var naturligvis inde paa Betragtninger, der gik i den Retning, at det var Venstres Skyld, at der ikke kom noget Resultat ud af Forhandlingerne i Sommer. Jeg tror nu, det er meget let at dokumentere, at vi paa en Række Omraader gav Indrømmelser, som burde have ført til positive Resultater — jeg kan nævne Konverteringsplanen, som netop i højeste Grad er aktuel igen, og som vi jo skal til at tale om inden ret længe, antagelig en Gang i næste Uge. Der var ikke det mindste i Vejen for, at denne Sag, der er af Betydning ikke alene for Landbruget, men for hele Erhvervslivet og hele Samfundet som et Led i den almindelige Rentesenkning, kunde have været gennemført for Maaneder siden. Hvorfor gennemfører man ikke et saadant Forslag isoleret? Nu har man atter fremsat et Forslag, hvori der er mange forskellige Ting foruden Konvertering, det skal jeg slet ikke komme ind paa her. Men det er af den største Betydning — saaledes ser vi paa det inden for vort Parti —, at Konverteringsspørgsmaalet nu bliver løst. Det er nødvendigt af saglige Grunde, og det er ogsaa en Prestigesag for Rigsdagen.

Jeg har endnu enkelte Bemærkninger til den højtærede Statsminister. Jeg har nærmest det Indtryk, at Aarsagen til, at vi nu skal beskæftige os med Grundloven, er

den, at man ikke fra Oppositionspartiernes Side, fra Venstres Side fuldt og helt, i tykt og tyndt har villet følge Regeringens Anvisninger. Jeg synes, at det i højeste Grad er en Falliterklæring fra den nuværende Regering, og jeg gør opmærksom paa, at de første Venstregeringer efter Systemskiftet havde vanskelige Kaar, idet de stod over for en kompakt Højremajoritet i Landstinget; men til Trods for, at der var et forskelligt Flertal i Folketing og Landsting, lykkedes det jo i Aarene fra 1901 og fremefter at gennemføre en Række betydningsfulde Reforme. Derfor synes jeg, det er absolut en Falliterklæring af den nuværende Regering, at den nu ikke ved sine levende Raad, men at vi i Huj og Hast skal til at beskæftige os med en Forfatningsændring.

Jeg har dernæst en Del Bemærkninger til den højtærede Socialminister, der jo holdt en meget lang Tale i Eftermiddag, hvori han ogsaa havde en Del at sige til mig. Jeg vil gerne begynde med at sige til den højtærede Minister, om han nu ikke snart kunde holde op at fortælle os, hver Gang han kommer herop paa Talerstolen, hvor stor en Indsigt, hvor stor en Sagkundskab han har, samtidig med at han fejede alle andre til Side. Jeg indrømmer, at den højtærede Minister har stor Sagkundskab paa det Omraade, der her er Tale om — og jeg kan godt erkende, selv om han er min politiske Modstander, at han har mange udmærkede Egenskaber —, men vi burde være fri for, at han her, hver Gang han kommer paa Talerstolen, direkte eller indirekte fortæller os om den mægtige Indsigt, han har, medens andre næsten alle til Hobe er rene Undermaalere. Jeg kunde benytte et gammelt Ord og sige: Tænk kun altid derpaa i Fremtiden, men tal nu ikke mere om det! Jeg synes, vi har hørt det tit nok. Og dernæst vil jeg sige, at andres Viden om disse Forhold kan den højtærede Minister jo aldeles ikke bedømme. De Problemer, der her er Tale om, er jo ikke af en saa udviklet og videnskabelig Karakter, at almindelige Mennesker ikke kan dømme om dem. Der kommer i denne Henseende — deri er jeg enig med den højtærede Minister — mange Overdrivelser frem, og de maa naturligvis tilbagevises. Jeg har i det hele taget, hvad der ogsaa blev erkendt af den højtærede Minister, ikke kritiseret Socialreformen, og jeg har med mine Udtalelser ikke været længere ude, end jeg kan bunde.

Det, der er mig og mit Parti om at gøre, er, at Socialreformen virkelig kan staa